

**Odbor dopravy a silničního
hospodářství**
oddělení dopravy a správních agend

36	vypraveno dne
23. 09. 2021	
 Zlínský kraj krajský úřad	

datum
22. září 2021

oprávněná úřední osoba
Mgr. Michal Tichý

číslo jednací
KUZL-65806/2021

spisová značka
KUSP-54105/2021/DOP/TI

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání [redacted] (dále také „obviněný“), přezkoumal usnesení odboru občansko správních agend Magistrátu města Zlína (dále jen „správní orgán“) ze dne 26.5.2021, sp. zn. MMZL-046609/2021-StZ-PŘ-OOSA-815/2021, č. j. MMZL 090240/2021, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl obviněný dopustit dne 26.4.2020 v 19:47 hod. ve Zlíně, na tř. Tomáše Bati na úseku mezi domy č.p. 6249 a 6228 při řízení vozidla r.z. [redacted] a rozhodl **t a k t o :**

- I. **V souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání [redacted] proti usnesení správního orgánu ze dne 26.5.2021, sp. zn. MMZL-046609/2021-StZ-PŘ-OOSA-815/2021, č. j. MMZL 090240/2021 z a m í t á a napadené usnesení se potvrzuje.**
- II. **V souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu se odvolání [redacted] proti výzvě k odstranění nedostatků podání č.j. MMZL 123410/2021 zamítá jako nepřipustné.**

Odůvodnění:

[1] Výše uvedeným usnesením bylo správním orgánem v souladu s ust. § 86 odst. 1 písm. c) zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), zastaveno řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož

se měl obviněný dopustit při řízení vozidla r.z. [REDAKCE] tím, že dne 26.4.2020 v 19:47 hod. ve Zlíně, na tř. Tomáše Bati na úseku mezi domy č.p. 6249 a 6228, v němž platí nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích 50 km/h, jel rychlostí nejméně 61 km/h, když automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, byla vozidlu naměřena rychlost 80 km/h. Po odečtu možné odchylky měřiče tak uvedené vozidlo jelo rychlostí nejméně 77 km/h a tímto jednáním měl obviněný porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] Součástí postoupeného spisového materiálu je oznámení přestupku Městskou policií Zlín, z něhož vyplývá, výše popsaný skutek. Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.

[3] Napadené usnesení bylo obviněnému oznámeno doručením do vlastních rukou dne 10.6.2021. Obviněný se včas odvolal, přičemž jeho jedinou námitkou proti tomuto usnesení bylo to, že správní orgán nenařídil ústní jednání a nezeptal se jej, zda vozidlo řídil.

REKAPITULACE SPISU:

[4] Odvolací orgán přezkoumal dle § 98 odst. 1 přestupkového zákona napadené usnesení i rozhodnutí v plném rozsahu a zjistil následující:

[5] Předmětnému řízení o přestupku řidiče vozidla předcházela postup dle ust. § 125h zákona o silničním provozu, kdy byl provozovatel předmětného vozidla – samotná obviněná vyzvána k uhrazení určené částky 600 Kč, případně ke sdělení údajů k osobě, která v předmětnou dobu toto vozidlo řídila. Ve lhůtě 15 dnů určená částka uhrazena nebyla, ale provozovatel následně písemností na č.l. 5 sdělil, že vozidlo měl řídit obviněný.

[6] Správní orgán dne 22.3.2021 zahájil řízení o přestupku řidiče vydáním příkazu podle § 90 přestupkového zákona, proti němuž byl včas podán odpor. Na výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí obviněný nereagoval.

[7] Správní orgán následně po marném uplynutí lhůty k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí usnesením ze dne 26. 5. 2021 zastavil řízení o přestupku řidiče, když spáchání skutku, o kterém se vedlo řízení, nebylo obviněnému prokázáno a jediným důkazem je v tomto směru pouhé tvrzení provozovatele vozidla.

POSOUZENÍ VĚCI ODVOLACÍM ORGÁNEM

[8] Odvolací správní orgán nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvoláním přípustným (tj. podaným osobou k tomu oprávněnou a směřujícím proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat), a dále odvoláním včas podaným, přičemž jej shledal **nedůvodným, správní orgán postupoval správně**. Odvolací orgán se ztotožnil se závěry správního orgánu.

[9] Samotný přestupek byl výše popsán. Provozovatel změřeného vozidla v písemném podání vysvětlení správnímu orgánu jako řidiče označil obviněného. Správní orgán zahájil s obviněným řízení, aby tvrzení provozovatele buď potvrdil, nebo jej popřel. Obviněný si však se správním orgánem „hrál jako kočka s myší“, protože podáním odporu proti příkazu bez uvedení konkrétních námitek a absencí vyjádření se k podkladům rozhodnutí, či podmiňováním svého doznání jako řidiče vozidla tím, že se jej na to správní orgán zeptá v rámci ústního jednání, jasně projevil vůli se k řízení vozidla nepřiznat a jen dále řízení protahovat tak, aby došlo k zániku odpovědnosti provozovatele za přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Navíc stavět vinu přestupkem na něčem tak nestálém, jako je případné tvrzení obviněného z přestupku je při splnění podmínek § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, tedy zásady materiální pravdy a zásady oficiality ukládající správnímu orgánu přihlížet i bez návrhu ke všemu, co ve prospěch či neprospěch obviněného vyjde najevo, nemožné. Obviněnému nebránilo nic vyjádřit se k věci i mimo ústní jednání třeba i písemně tak, jak ostatně mu bylo po celou dobu řízení nabízeno.

[10] Správní orgán za popsaných okolností neměl žádné další indicie, žádnou další stopu, po níž by se mohl vydat ke zjištění skutečného pachatele a prokázání skutku, a tudíž nebylo možné žádné další kroky v tomto směru činit. To ostatně konstatoval již vícekrát Nejvyšší správní soud.

[11] V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 Nejvyšší správní soud upozornil na to, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjišťovat přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (tuto argumentaci Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, a v řadě dalších).

[12] Správní orgán tak v souladu s ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje a v průběhu řízení byl nucen konstatovat, že další dokazování není možné.

[13] Správní orgán tak nemohl postavit najisto, že právě obviněný byl řidičem předmětného vozidla, neb kromě tvrzení provozovatele a případného tvrzení samotného obviněného neměl pro rozhodnutí žádného důkazu, a žádný další důkaz k věci nebyl s to opatřit. Správnímu orgánu tak nezbylo než zahájené řízení o přestupku řidiče, tedy přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se měla údajně dopustit obviněná, v souladu s ust. § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona¹ a v souladu se zásadou „In dubio pro reo“ zastavit.

[14] Správní orgán tak při svém rozhodování postupoval zcela v souladu se zákonem o přestupcích a se správním řádem a zcela v dikci těchto právních předpisů řízení o přestupku, jehož se měl dopustit obviněný, zastavil, neboť „spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno“.

[15] Odvolací orgán shrnuje, že správní orgán postupoval správně ve své snaze ověřit tvrzení provozovatele vozidla, že jeho vozidlo řídil obviněný, což se mu nepodařilo ani před zahájením řízení o přestupku a ani v samotném řízení o přestupku. K tomu, aby byla osoba řidiče postavena najisto, bylo třeba součinnosti obviněného a vzhledem k jeho postoji se nakonec nepodařilo správnímu orgánu prokázat, že se přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu dopustil právě obviněný. Zastavení řízení o přestupku tak bylo zcela na místě a jiný procesní postup se ani nenabízel. Odvolací orgán tedy rozhodl tak, že odvolání obviněného zamítl a usnesení správního orgánu potvrdil.

[16] Dále odvolacímu orgánu neuniklo, že obviněný podal odvolání i proti písemnosti označené jako výzva k odstranění nedostatku podání. Proti této výzvě přípustné odvolání není, neboť odvolání lze podat pouze proti rozhodnutí (§ 81 správního řádu), za které je v širším slova smyslu považováno i usnesení (§ 76 správního řádu). V jiných případech je odvolání přípustné, pokud tak výslovně zákon stanoví. Nejde ani o usnesení v materiálním slova smyslu, neboť: „Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním podle § 37 správního řádu a s ohledem na to, že se na základě § 93 odst. 1 správního řádu pro odvolací řízení použijí obdobně ustanovení hlav I. až IV., VI. a VII. druhé části správního řádu, bude se, pokud odvolání nemá některou z náležitostí vyplývajících z § 37 nebo z § 82 odst. 3 správního řádu (správně § 82 odst. 2 správního řádu – pozn. zdejšího soudu), postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a správní orgán pomůže žadateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve. Odvolací lhůta je účastníkovi řízení pochopitelně zachována již tím, že odvolání podá, byť podané odvolání nesplňuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Odvolateli je teoreticky možné stanovit lhůtu k odstranění vad podání usnesením podle § 39 odst. 1 správního řádu, jeví se to

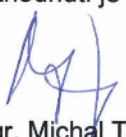
¹ Správní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno.

však jako dost značný formalismus a rozhodně není chybou, pokud tuto formu správní orgán nezvolí.“ (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., SPRÁVNÍ ŘÁD – KOMENTÁŘ, RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, Nakladatelství Polygon, I. vydání, str. 492). Tento závěr byl přesně citován i v rozsudku NSS č.j. 5 Azs 118/2014-24 a odvolací orgán nemá důvod se od něj odchýlit.

[16] Odvolání proti takové výzvě tedy bylo nutné zamítnout jako nepřipustné, neboť § 92 odst. 1 správního řádu uvádí, že opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

Poučení:

Podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

Mgr. Michal Tichý
referent odboru dopravy
a silničního hospodářství

Vyhotovuje se:

- 1 x
1 x spis Magistrát Zlín
1 x spis KÚZK